

Treurlied om een kaalslag

er is de treurnis nu de wouden
slinken alsof ze meren zijn
die verzilten en vogels
verdorren aan de rand

later is deze tijd een getuigenis,
gevonden onder de korst
der aarde: wie graaft dan op,
wie zal ademen in de brand?

er is de treurnis om voldongen
feiten die niet hoefden: we zagen
de bomen in golven omslaan
en deden voort met bezigheden

ooit onder de korst der aarde
graaft men onze gebroken schatten
op, men staart in open kelen
met verbrokkelde woorden
op de tong – geen woud

zal vreedzaam ruisen nadat
de laatste reizigers zijn verdwenen,
alleen de wind der sferen zal zuigend,
raspend om de aarde gaan:

glinsterend als een knikker
zal ze rollen door de ruimte
op zoek naar een rooster
om te tuimelen in het niets

is er treurnis om een herinnering
als niemand zich herinnert?

Staf De Wilde, Lappersfort Poets Society